

Sygn. akt III UK 245/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania Z. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Szczecinie
z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt III AUa 452/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie, w sprawie z odwołania Z. S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 17 kwietnia 2014 r., oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 20 listopada 2012 r., którą organ rentowy odmówił Z. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika – w ocenie jej autora – z tego, że: „W toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych przez Sąd czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego Sądu. Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na nierzetelnych i niepełnych opiniach biegłych, co doprowadziło do nieuprawnionego uznania, iż ubezpieczony pomimo licznych schorzeń, wieku, otyłości i liczby przepracowanych lat jest w pełni zdolny do wykonywania prac budowlanych i na wysokościach. Zgłoszone przez ubezpieczonego zastrzeżenia do opinii biegłych Sąd uznał za niemerytoryczne, pomimo tego, iż jasno z nich wynika, iż ubezpieczony kwestionuje możliwość wykonywania przez niego dotychczasowej pracy w aktualnym stanie zdrowia. Sąd nie dał ubezpieczonemu możliwości skonfrontowania jego zarzutów z opiniami biegłych, a podniesione przez niego zarzuty zostały przez Sąd zbagatelizowane. Zadaniem Sądu były przeprowadzenie wyczerpującego postępowania dowodowego dotyczącego istoty sprawy. Oparcie rozstrzygnięcia na opinii niepełnej i nierzetelnej, stanowiło rażące naruszenie przepisów postępowania mające niewątpliwie wpływ na wynik sprawy. Stwierdzenie przez biegłych, iż pacjent wymaga dodatkowej diagnostyki i stosownych badań obligowało Sąd do przeprowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie, a powinno co najmniej, wywołać wątpliwości, co do sporządzonych opinii. Opinie biegłych i ich wnioski nie wyłączają obowiązku Sądu do oceny materiału dowodowego w oparciu o doświadczenie życiowe i zasady logicznego rozumowania, czego w sprawie niewątpliwie zabrakło”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9

czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Odnosząc powyżej przedstawione założenia interpretacyjne na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyżej przedstawionych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Twierdzenie wnoszącego skargę, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) związane jest z podstawą procesową (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), której skarżący nadaje znaczenie oczywistości ze względu – jak to ujęto – na to, że „W toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych przez Sąd czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego Sądu. Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na nierzetelnych i niepełnych opiniach biegłych, co doprowadziło do nieuprawnionego uznania, iż ubezpieczony pomimo licznych schorzeń, wieku, otyłości i liczby przepracowanych lat jest w pełni zdolny do wykonywania prac budowlanych i na wysokościach...”. Powyższe zarzuty są bezpodstawne. Przede wszystkim brakuje w tak ujętym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powiązania przedstawionych kwestii z konkretnie wskazanymi przepisami prawa procesowego. Nie ma w uzasadnieniu wniosku ustosunkowania się do przesłanek (podstaw) zaskarżonego rozstrzygnięcia, które zostały przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego rozpatrywaną skargą wyroku Sądu drugiej instancji.

W celu oceny spornej w sprawie kwestii - ustalenia, czy ubezpieczony jest osobą niezdolną do pracy Sady w rozpatrywanej sprawie prowadziły szerokie postępowanie dowodowe. Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych laryngologa, ortopedy, neurologa, kardiologa, pulmonologa. We wspólnej opinii z 7 marca 2013 r. biegli wypowiedzieli się jednoznacznie, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy długotrwale, częściowo lub całkowicie. Sąd przeprowadził również dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii, który stwierdził na podstawie zebrania wywiadu, badania ubezpieczonego i dokumentacji medycznej, że ubezpieczony jest zdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Także z opinii uzupełniającej biegłych sądowych wydających łączną opinię z dnia 7 marca 2013 r., którą w ramach uzupełnienia materiału dowodowego dopuścił Sąd drugiej instancji, nie wynika, aby w obecnym stanie zdrowia ubezpieczonego przeciwwskazane były prace w wykonywanych wcześniej zawodach, tj. telemontera oraz w zawodach ogólnobudowlanych. Jednakże celem usprawnienia organizmu wskazana jest redukcja nadmiernej wagi ciała. Sąd drugiej instancji uznał, że biegli wydali opinie na podstawie zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej i badania przedmiotowego, ocena stanu zdrowia ubezpieczonego została dokonana całościowo. Biegli lekarze o specjalnościach adekwatnych do schorzeń zdiagnozowanych u ubezpieczonego na dzień wydania decyzji, przedstawili w sprawie wyczerpujące uzasadnienie swojego stanowiska. Opinie spełniają wszystkie kryteria, jakie powinny spełniać, a więc są zgodne z zasadami logiki, wiedzą powszechną, poziomem wiedzy biegłych oraz z przedstawionymi тезami dowodowymi. W związku z tym – według Sądu drugiej instancji - brak było podstaw do uzupełniania materiału dowodowego sprawy przez przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych, o co wnioskował ubezpieczony w apelacji.

Sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku dopuszczania dowodów, zwłaszcza z opinii biegłych lekarzy tak długo, aż strona uzyska opinię odpowiadającą jej oczekiwaniom (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 24; z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPiUS 1998 nr 20, poz. 612).

W konsekwencji należy uznać, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji były wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia tej sprawy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.